

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An error, qui committitur in nomine mutato, vitiet Rescriptum, seu
dispensationem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

error, qui irrepsit in posito casu, haud dubiè est circa qualitatem pertinentem ad rei substantiam, ideòque adjectam per modum taxationis.

465 Nihilominus dicendum est, errorem illum, qui in posito casu irrepsit, nullatenus vitiàsse dispensationem illam Pontificiam. Ratio est; quia verba debent servire intentioni; non autem intentio ipsis verbis: atqui intentio Pontificis fuit, velle dispensare in tertio affinitatis gradu, quia haud dubiè voluit Pontifex dispensare super eo ipso matrimonii impedimento, quod sibi propositum fuerat, & de quo petebatur dispensatio; propositum autem fuerat impedimentum affinitatis, & de hoc petita fuit dispensatio: ergo in illo voluit Pontifex dispensare, sive ejus dispensationem Vicario Generali committere; ut adeò error ille præter mandantis intentionem ex scriptoris incuria irrepsit, & idcirco omninò materialem censendum esse, cujus ratio habenda non est: atque adeò posse Vicarium Generalem executioni mandare commissionem illam sibi à Pontifice factam, siquidem sufficienter sibi constet, errorem illum non fuisse commissum à Ca-jo in ipsa supplici petitione.

Nec obstat citt. *C. super literis*, ubi habetur, quòd verba Rescripti sint strictè accipienda, & ad alios

casus, quàm expressos, non extendenda.

Nam ibi statim subjungitur: *nisi de intentione mandantis aliud appareret expresse*: ex quo potius probatur tradita suprà resolutio, cum hïc de mente Pontificis nullatenus dubitari possit, ut suprà insinuatum est.

Aliud tamen foret, si in ipsa Oratoris supplicatione per errorem loco affinitatis posita esset consanguinitas, vel loco Consanguinitatis affinitas. Tunc vitiaretur Rescriptum juxta Stylum Curia, qui exigit verum impedimentum exprimi teste Corrad. in Curia diu versato, in Praxi dispens. Apost. l. 7. c. 5. n. 71. & seqq. Accedit, quòd impedimenta illa sint diversa, & secundum se differant specie, nec unum includatur in altero, dispensatio autem, cum sit odiosa, nequeat extendi ad casum diversum, etsi par vel major ratio sit pro altero casu, ut notat Felin. *C. Postulasti de Reser.*

Ad 2. Q. Quando erratur in nomine illius, quo cum dispensatur, videtur, dispensationem subrepticam, & irritam esse: argumento tum ex *C. significante de Rescript.* desumpto, ubi petatum fuit à Pontifice Rescriptum contra G. Remensis Diocesis, cum tamen non esset Remensis, sed Leonensis, & decisum est, Rescriptum

scriptum esse subreptitium. Tum quia privilegium intelligitur juxta verba in supplicatione posita, ut cum aliis docet Jas. l. Gallus, in 1. lectura §. idem credendum n. 10. in supplicatione autem est petita dispensatio personæ proprio nomine signatæ, adeoque non extenditur ad eam, quæ illud nomen non habet.

Verùm spectato jure communi tenendum est contrarium cum Host. C. super litteris n. 12. de refer. Ant. c. significante cit. n. 9. Fel. ibi. 1. Sanch. cit. D. 21. Laym. t. 4. c. 22. n. 27. Petr. Ledesm. c. 17. dub. 2. Diana tr. 10. de leg. R. 36. Ratio est, quia, ut supra dictum est, in Rescriptis intentio potius, quam verba, attendenda est. Intentio autem dispensantis re vera fuit dispensare cum eo, qui proposita causæ æquitate, & veritate dispensationem suppliciter petit; neque etiam decet, ut ejusmodi involuntarius error veritatis intentioni aliquid derogat.

Conf. Quando constat de corpore, error proprii nominis non vitiat Rescriptum, ut liquet à simili ex l. si quis in fund. 4. ff. de leg. ubi: si quis in fundi vocabulo erraverit, & Cornelianum pro semproniano nominaverit, debetur sempronianus. Item inst. de leg. 9. si quis in nomine. Ubi: Si quis in nomine, cognomine, prænomine, agnomine legatarii testator erraverit, si de persona constat, ni-

hilominus valet legatum. Nomina enim significandorum hominum gratiâ reperta sunt, qui si alio quolibet modo intelligantur, nihil interest.

Atque Adeo quando ex aliis circumstantiis non constat, à concedente spectatam esse personam sibi notam, habitamque specialem illius rationem ad concedendam dispensationem, sed constat eodem modo concedendam cuicumque petenti, propositis justæ causæ meritis, dicendum est, errorem nominis tunc non vitare dispensationem; quia tunc mens concedentis est propositæ causæ justæ merita attendere, & quamvis erretur in nomine personæ, intentionem dirigere ad eam, cui verè petitur, seu quæ supplicat pro gratia obtinenda, cum ipsa persona nullum secundum se dispensandi motivum tunc præbeat, sed ipsa merita causæ, quæ proponitur. Unde

Ad argumentum in contrarium, ex C. significante R. Rationem decisionis illius textus fuisse, quod ex nullo adjecto potuerit constare de persona, contra quam fuit Rescriptum impetratum; si enim ex aliis circumstantiis de illa persona constaret, Rescriptum valeret, non obstante errore in designatione Diocæsis, ut ibi tradunt Innoc. n. un. Abb. n. 4. Imol. n. 4. Sanch. l. c. Fel. & alii. Nec obest, privilegium intelligi

telligi juxta verba in supplicatione posita; nam id verum est de substantialibus contentis in supplicatione, & quando aliunde non constat de mente concedentis, & persona, cui fuit verè intentio impetrandæ gratiæ, ut cum aliis citt. docet Host. l. c. Dixi spectato jure communi; nam juxta Stylum Curie Romanæ exprimi debent propria Oratorum nomina, secus vitiatur Rescriptum, teste Corrad. *Prax Dispens. Apost. l. 7. c. 5. n. 4. & seqq.* qui fuit Officialis Dispensationum Apostolicarum in Cancellaria Romana, ut scilicet evitentur multæ fraudes, quæ ob mutationem nominis sub colore erroris intervenire possent; excipit tamen idem Corrad. nisi error esset minoris considerationis consistens præcisè in mutatione alicujus litteræ, vel Syllabæ, ut si poneretur *Antonius* pro *Antonino*, vel *Bernardus*, pro *Bernardino*. Porrò etsi Stylus Curie ita habeat, error tamen nominis in Rescripto Caji commissus illud non vitiavit, quia non fuit commissus ab Oratore Cajo, nec positus in ejus supplicatione, sed à rescribente, seu Rescriptum expediente: ubi non pugnat ratio à Corrado adducta.

467 Ad 3. Q. Quando scilicet petens dispensationem in supplicatione expressit se esse Diocesis v. g. Constantiensis, uti revera esse ponitur, & in Rescripto per erro-

rem committitur dispensatio Officiali Eystettensi, cum deberet committi Constantiensi, an & qualis tunc dispensare, seu commissionem exequi possit?

R. Non posse Eystettensem; posse autem Constantiensem. Ratio prioris partis satis liquet; quia cum id per errorem acciderit, deficit intentio Pontificis committentis, cujus mens, & voluntas fuit dispensationis executionem committere legitimo superiori, sive Ordinario ipsius petentis seu impetrantis dispensationem, prout præscribitur à Trident. *Sess. 22. c. 5. de Ref.* legitimus autem Ordinarius impetrantis non est Eystettensis: sed Constantiensis, uti ponitur; ergo huic, & non illi committere voluit executionem.

Quod autem Constantiensis, qui est legitimus Ordinarius, non obstante eo errore, qui irrepsit, possit dispensationem executioni mandare, colligi potest ex suprâ dictis; quia mens Pontificis fuit id committere vero, & legitimo Ordinario impetrantis, qui est Constantiensis, estque per accidens, & quasi materialiter se habet, quòd hic fuerit per errorem appellatus Eystettensis: atqui quando de corpore constat & mente concedentis, non obest error nominis, ut dictum est suprâ. Quod

Conf.